

Für Elise

Egy csomó pénzem volt, mégis ugyanabban a városban kellett maradnom. Az üzlet elhúzódott, bizonytalanná vált, hogy melyik nap van rám szükség, de nem mozdulhattam ki, nehogy elbasszam a dolgot, és még egy hónapig kelljen várnom.

A város ráadásul tele volt a rokonaimmal, akik hetente felhívtak, hiába mondtam nekik, hogy nagyon elfoglalt vagyok, és nincs időm arra, hogy személyesen találkozzunk.

Emlékszem, több napon keresztül egy olyan szabályt akartam kidolgozni, amelyik ha működésbe lép, akkor már nem lehet kikövetkeztetni, hogy mi is volt az. Egy olyan rendszer érdekelt, amely tökéletes és megfejthetetlen. Papírt és ceruzát nem használtam, csak fejben szerkesztettem a telefon mellett.

Rövid éjszakák és hosszú nappalok, iszonyatosan unalmas órák voltak ezek, féltem, hogy átvernek, a szendvicseket se kívántam, amelyeket minden reggel elkészítettem, mielőtt beültem a fotelomba.

Az egyik délelőtt csengettek. Végre létrejön az üzlet, gondoltam. Fiatal nő állt az ajtóban, árnyékban volt az arca, és én rögtön ráismertem benne egy távoli rokonomra, akivel tizenéves koromban együtt nyaraltam.

Bevezettem a szobába, leült az ágyra, én meg vissza a fotelba. Egyikünk sem tudott megszólalni.

Kétszer telefonált már, mind a kétszer mondta, ő az,

akivel együtt nyaraltam annak idején, és én mondtam neki, hogy sajnos nem tudunk találkozni.

Néztük egymást, és nekem az jutott eszembe, megkérdem tőle, hogy cukorral vagy cukor nélkül. Arra gondoltam, ha cukorral kéri, akkor odalépek a fiókomhoz, és átnyújtok neki százezer forintot, ha cukor nélkül, akkor azt mondom neki, te bűdös kurva, behúzok neki egyet, elszakítom a blúzát, és egy pohárral kiverem a fogát, vagy legalábbis annyira a fogához ütöm a poharat, hogy letörjön belőle egy darabka. Még egy ideig néztük egymást, aztán megszólaltam.

– Cukorral vagy cukor nélkül?

Lesütötte a szemét, és legalább tíz percig nem csinált semmit. Végig a padlót nézte maga előtt, aztán hüppögni kezdett, majd teljes erővel kitört belőle a zokogás.

– Cukorral vagy cukor nélkül? – mondtam.

– Mit mondsz? – kérdezte könnyes szemekkel, egy pillanatra felém fordítva a fejét. Elismételtem megint, egy kicsit megremegett a hangom. Ott sírt az ágyamon, szoknyájába törölgetve a vizes kezét.

Egy óra is eltelt, míg valamennyire összeszedte magát, és meg tudott szólalni. Még mindig hüppögött, borzasztó lassúsággal jöttek ki a szavak a száján. Azt mondta, rohadt voltam vele, most is aljas szemét vagyok, és hogy ki akarom készíteni. Láttam rajta, hogy sírás közben állandóan változik a véleménye önmagáról.

Néha tett egy mozdulatot, amivel feltárta a testét, ki egyenesítette magát, behúzta a hasát és elfordította a törzsét, hogy kecsesebbnek látszódjon. Csöndben ültünk, biztos voltam benne, hogy emlékszik a kérdésre, és nem zavart, hogy ilyen sok időre van szüksége, amíg a pénz

vagy a verés mellett dönt. Hátradőltem a fotelban, és a combjait néztem.

Úgy tűnt, abba fogja hagyni a sírást. Táskájába dobta a papírzsebkendő-gombócokat, nyakát hátrahajította, és a plafont nézegette. Gömbölyűek voltak a mellei, és nekem az volt az érzésem, hogy nemsokára választ.

Néhány perc múlva megint elhagyta magát, begörnyedt, és elhatalmasodott rajta a sírás. Felpattantam a fotelomból.

Még amikor együtt nyaraltunk, az egyik délután bezárkóztunk a ház pincéjébe, ahol a csőrepedéstől bokáig állt a víz. Deszkák és kartonok úsztak a fekete víz tetején, és a pince végében, ahol a legbüdösebb volt, állt egy öreg zongora. Felültem a tetejére, ő meg ütögetni kezdte a beragadt billentyűket. Nem akart rajta játszani, csak összevissza püfölte. Én akkor felpattantam a zongoráról, ráugrottam a billentyűkre, és a hangzavarban ordítani kezdtem a lányomnak. Azt üvöltöttem neki, hogy „a fürelízt játszod, te hülye tahó, nem érted, bazmeg, a fürelízt, a fürelízt játszod, te hülye állat”, és lekevertem neki egy pofont.

Felugrottam a fotelból, és ő megszólalt a rekedtes hangján.

– Cukorral.

Tettem felé két lépést, és megálltam pontosan előtte.

Ő rám nézett, és megismételte.

– Hát akkor cukorral.

Néztem a lányt, és közben úgy döntöttem, hogy nem szólok a dologról. Ott álltam előtte, nagyon közel hozzá, éreztem, hogy felforrósodik a hasam, és elkezd valami bizseregni bennem. Éreztem, hogy végig, végestelen-végig valami elkezd bizseregni bennem.